ממקום טומאה. ממקום שזוטו יוצא שהוא טמא כשכילו: דם היוצא מפי אמתו. של זב גמור יליף ליה לקמן דטהור: יכול דם היוצא מפיו. של זב יהא נדון כרוק ודם היוצא מפי ממתו יהא נדון כזוב: ואיפוך אנא. חמת לרבות דם והוה להוליא מי רגלים: שמתעגל. מתמלף הרבה כאחד ואמ"כ יוצא תורה אור

כגון רוק ומי רגלים ושכבת זרע: דם אין מתעגל ויוצא דמי אחת קמעא קמעא נפיק: וחזר ונבלע. כשאינו מוליאו: אף כל כו'. כגון מילון של מי רגלים מחר ונבלע יצא דם שאינו מתעגל ויוצא חלב אע"ג שמתעגל אינו מחר ונבלע: ושלדו. דפוס טורמו: קיימת. שלא נשבר ונתפזר: בכולן. כשכולו שלם טמא אפילו יבש: בהם. בשרצים כתיב (ויקרא יא) כל הנוגע בהם: מהם. וכל אשר יפול עליו מהם במותם יטמא (שם): זבוגי. פרו"ש הנמלאים יבשים בממחא והוא לב ויש שקורין לותו בלע"ז טו"ט: המהוהא. נלויה ונרקבת: רד. כעין ריר שהוא לח כמו (שמואל ב מא) ויורד רירו על זקנו: תחילתו אע"פ שאין סופו. אין צריך שיהו המים פושרין בסוף כשיכלה מעת לעת: יהודה בן נקוסא אומר. אין צריך שיהו המים פושרין בסוף אבל יהו על השרץ כמעת לעת אע"פ שאין סופן וקולה היא דאי לא הדר בהכי טהור ואע"ג דאי הוו פושרין כל מעת לעת הוה הדר: טומאת רקב. מלא מרוח ממנו מטמא במגע ומשא ואהל: מתני' ומטמא בין לח ובין יבש. הכתם או השרץ בין שנמצאו לחין בין שנמצאו יבשין מטמא כל טהרות שנמצאו במנוי מיום כינוסו ושעשה הלשה מיום כנוסו: היבש מטמא למפרע. עד שעת כינוס או כינוס דאיכא למימר לאחר כינוס מיד נפל אבל הכא איט מטמא למפרע אלא עד שעה שטכל לומר אם נפל באותו יום עדיין הוא יכול להיות עכשיו לא אבל עד שעת הכינוס לומר מרובה לא דהא לא הוא ואי מהאיל שעמא נפל הוה מתעבד יבש: גמ' חזקתו בדוק. מי מחזקינן דבדיק ליה בשעת הכינוס ומשום הכי טהרות דקודם כינוס טהורות: או משום דחזקתו מתבבד. דאי הוה הכתם בשעת כינוס הוי נפיק האי שרץ מתמת כינוס: דאמר כביד ולא בדיק. כבדמיו ולא בדקמיו. אי אמרת דהא דמטהרין הני דמקמי כינוס משום דחזקתו שבדקו בשעת כינוס הא לא בדיק וטהרות דמקמי כינוס נמי טמאו' ואי אמרת כו'

[פ"ז סב חולין עד]

[פ"ז סב]

יכולין להשרות: בעי רבי ירמיה תחילתו וסופו בפושרין או דלמא תחילתו אף על פי שאין סופו ת"ש דתניא כמה היא שרייתן בפושרין יהודה בן נקוסא אומר מעת לעת תחילתו אף על פי שאין סופו רשב"ג אומר צריכין שיהו פושרין מעת לעת: רבי יוסי אומר בשר המת כו': אמר שמואל טהור מלטמא בבזית אבל מטמא טומאת רקב תניא נמי הכי רבי יוסי אומר בשר המת שיבש ואין יכול לשרות ולחזור כמות שהיה טהור מלטמא בבזית אבל טמא טומאת רקב: מתני' *השרץ שנמצא במבוי מטמא למפרע עד שיאמר בדקתי את המבוי הזה ולא היה בו שרץ או עד שעת כבוד וכן "כתם שנמצא בחלוק מטמא למפרע עד שיאמר בדקתי את החלוק הזה ולא היה בו כתם או עד שעת הכבוס ומטמא בין לח בין יבש ר"ש אומר "היבש מטמא למפרע והלח אינו מטמא אלא עד שעת *שהא יכול לחזור ולהיות לח: גמ' איבעיא להו עד שעת כבוד חזקתו בדוק או דלמא חזקתו מתכבד ומאי נפקא מינה דאמר כביד ולא בדיק אי אמרת חזקתו בדוק הא לא בדק אי אמרת חזקתו מתכבד הא מתכבד

[לעיל ג.]

גי' רש"ל שיהא יכול להיות לח

אי

כרעשין. וכת"ג פירש"י ס"ק רובדים בכל אתר סן לתרגיא. וכאן לרבות. ר"ל דאשה נמי הוי פרעומא ושמא"ו דאשה קא דרשינן כדדרשינן לעיל כיתר ונישו פמא"ו דוכי יוקיל. ובת"כ דרשינן הני אשה לשמשמי דיקה ולידה פרישה הרמ"ל: מה רוק מתעגל ויצא וחזר ונבלע: ותיתה לפה לי קרא לרבות כיתר ונישו ומיתי הגליו הא הוו דומיא דרוק שמתעגלין ויצאין וחזרין ונבלעין ור"ל דאם"ח לא מרבינן אי לאו דכתיב בתריא דהתה מסמיכנא לדי שמשא. מסמא "כי הכי דסמיכנא מיניה דם ודאבא. מפרי ומפר ומאכנה. ותיתה לפה לי תרי קראי וכי יוקיל לכיתר ונישו הגליו ור"ל דאי לאו דכתיב הגליו הוה מוקמינן ואמרינן דאי לכיתר ונישו דוקא דאבאים מן הגפה כמין רוק. אבל השתא דכתיב וכי אינתר ואת לרבות כל דבר שמתעגל ויצא וחזר ונבלע: גילא מזוכו. נמ' בנות כותיים מיטמיא ליה אי מקום ובה מעיין הוא אי לא ותכבא מרוך אי לאו מעיין הוא: אמר רש"ל לקרש שרץ שנשרף ושלדו קיימת מטמא. אע"ג דאמר רש"ל לקרש שרץ שיבש הר"א נשרף נרש מפי. ומיהו לענין לרבויינו מקרא שקלין ון:

בגומא

מוסף רש"י יכול יהא דם היוצא מפיו. ממא כרוק, ודם היוצא מפי ממתו ממא כזוב וקריו ומימי רגליו שכן מפיעומיו של זב ומטמין טומאה ממורה (יבמות קכ.). שמתעגל ויוצא. שמתלמף מהלה ומא"כ יוצא, לאפוקי דם כין ממא כין טהור, כשהוא בא טעף ויוצא לאשון לאשון (לעיל יט:). וכן מטלית. עליה של זב שיהה, המהוהא. הכלויה, מלאה כליה ע"ג ריחים, טהורין. מלטמא הריחים, דאמרינן הכי נפלה עליהו לאחר שנלחה וטהרה מטומאתה (לעיל ד.). כעין שעת מיתה שהיו לחים, למשמי שרץ שיבש (מולין עד. וכפי"ז ע"ז סה:). מטמא למפרע. כל טהרות שנעשו נמנוי, עד שיאמר. עליו מדם נאותו הוים, בדקתי. ושוב מיט מטמא מאותו הוים ולמפרע אבל עד אותו הוים הוא מטמא (לעיל ג.). או עד שעת כבוד. אבל טהרות דקודם כינוד טהורין, דחזקת שרגאל נדקין מטאותיהן בשעת כינוסיהן ואי הוה בהשיל שעמא הוה משמכת, אבל טהרות דלאחר כינוד טמאות מטפק שמא לאחר כינוד מיד נפל (שם).

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones
Tél. FR : 01.80.91.62.91 - Tél. ISR : 077.466.03.32 - contact@torah-box.com